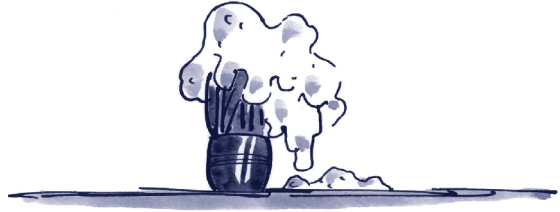

El diumenge al matí

El senyor Cèsar era molt rutinari. Cada diumenge al matí, s'aixecava tard, rondava per casa en pijama i a les onze s'afaitava, tot deixant oberta la porta de la cambra de bany.

Aquell era el moment més desitjat per en Francesc, que només tenia sis anys però que ja manifestava una gran inclinació per la medicina i la cirurgia. En Francesc agafava el paquet del cotó fluix, l'ampolleta d'alcohol i l'esparradrap, entrava al bany i es posava a esperar, assegut en un tamboret.

—Què passa? —preguntava el senyor Cèsar, mentre s'ensabonava la cara.

Els altres dies de la setmana s'afaitava amb la maquineta elèctrica, però el diumenge feia servir encara, com en els temps passats, el sabó i la navalla.

—Què passa?

En Francesc s'arraulia en el tamboret, tot seriós, sense contestar.

—I doncs?

—Doncs, mira —deia en Francesc—, podria ser que et tallessis. Aleshores, jo et faria la primera cura.

—Prou —deia el senyor Cèsar.

—Però no et tallis expressament com diumenge passat —afegia en Francesc severament—, si no, no s'hi val.

—Oi, i tant! —deia el senyor Cèsar.

Però no se'n sortia, de tallar-se sense fer-ho expressament. Prou que intentava equivocar-se sense voler, però és molt difícil i gairebé impossible. Feia tot el que podia per ser badoc, però no ho aconseguia. Finalment, aquí o allà obtenia un tallet i en Francesc podia entrar en acció.

Eixugava la gota de sang, desinfectava la ferida i enganxava l'espasradrap. Vet aquí com cada diumenge al matí, el senyor Cèsar regalava una gota de sang al seu fill, i en Francesc estava cada dia més convençut que el seu pare era un distret.

